

Ida was op een stoel gaan zitten, een boek op haar knieën.

Daar kwam Leonora aangedraafd, in zwart tricotje, het gezicht huilerig vertrokken, proestend van het water dat uit haar korte haren droop, Gina er achter, correct in haar elegance-houding.

— Gauw, gauw, Nonora! vermaande Ida. Gehoorzaam trachtte het kind op haar korte beentjes nog wat sneller voort te komen. Ida stond op om toezicht op de kinderen te houden, nu Gina daar niet was. Glimlachend zag zij aan, hoe Maria en Iolanda, in lak-roode tricots, bruine caoutchouc mutsen op, elkaar nadraafden door het spattende water, gillend van pret. Teresa, ook in het rood, was aan het zwemmen. Toen zij de grenspaal bereikt had, ging zij staan en riep en wenkte juichend, met blij, voldaan lachend gezicht.

Ida ging weer naar haar plaats terug. De beide roode kinderfiguren draafden voorbij, waterdruppels spattend in het rond.

Ida's aandacht was gevestigd op een tengerere jonge man met donkerrossigen knevel, in licht gestreept strandcostuum, een grijze vilthoed op. Langzaam kwam hij van tusschen de huttenrij uit, kijkend naar iets achter haar, de oogen nimmer afgewend, het gezicht vreemd strak. Ida zag om, Daar zat een meisje, blozend, ontroerd, de groote blauwe oogen in antwoord gericht naar die oogen daarginds. . . .

Ida voelde zich het bloed heet naar het hoofd stijgen. De jonge man verdween achter een van de schermen, dat van de Peioli's. Hij was de broer van de Signora Peioli — ze wist het van Gina, die bij alle groepen in 't rond bezoeken aflegde en inlichtingen verzamelde. Het vorige jaar had zij hem ook al hier gezien, samen met dat aardige meisje, zijn verloofde. Nu was hij getrouwd en zijn vrouw verwachtte een kindje en had niet mee kunnen komen en daarom was hij een dag of acht alleen hier. Dit had Gina verteld, na een bezoek aan de majoorvrouw. Zoo waren de mannen! Hoe schandelijk! Dat

arme vrouwtje, zoo lief en aanvallig als een man maar wenschen kon, alleen met haar moeder, verlangend naar haar kindje en naar haar man, en hij ondertusschen. . . . Het meisje was een vreemdelinge, in betrekking bij de contessa Martinenghi, die in de villa naast hen woonde, die zware zwartharige, donkergebruinde vrouw, met het witte kanten kapje op, die daar zat te borduren. Ze was mooi, dat zei iedereen. Alle mannen keken naar haar, zoo frisch was ze, een bloem, — blank en rose, met blauwe oogen en blond krulhaar, lang en slank en lenig, toch rond van vormen, — juist zooals zij zelve zou willen zijn, dacht Ida met spijt.

Zij gevoelde lust haar ontdekking aan de zusters mee te deelen. Toch zweeg zij.

De jonge man lag nu in het zand, met een witte badmantel om, een zwart fotografie-toestel in de handen, waaraan hij iets in orde scheen te brengen. Van tijd tot tijd hief hij het hoofd op en keek. . . . Dat was vorschend vragen, dringend, als een eisch. . . . Eens zag Ida hem glimlachen, met verlangende oogen. . . . Zij voelde haar oogen branden, terwijl zij naar hem keek, en een benauwing drukte haar borst, die haar den adem scheen te benemen. . . .

Zij tuurde weer in haar boek, doch zonder iets te begrijpen van wat zij las. De pas gedane ontdekking vervulde haar met ontroering. Die jonge man, nog geen jaar getrouwd, zijn zwangere vrouw thuis, en die tot een andere met de oogen van liefde sprak. . . . Dat strak gezicht, die vaste aanhoudende blik, als in hevig verlangen, gaf haar een smartelijke gewaarwording van pijn. . . .

— Ah!" zei Giulia plotseling. „De majoor Peioli vindt zich zoo mooi in badcostuum, dat hij zich laat fotografeeren, met de Signora erbij”.

Ida zag op. Daar stond de lange majoor aan den waterkant, stokkig mager in zijn zwart tricot, zijn kale schedel glimmend in de zon, zijn vrouw naast hem, in 't rood gekleed, een groene sluier om het donkere hoofd